

Малки приказки.

Ехо.

Нѣкой си богатъ човѣкъ немогѣлъ да се нахвали съ своитѣ обширни владѣния: нивя, ливади, гори и пасища.

Най-много се хвалилъ той съ единъ хубавъ планински долъ, който издавалъ ясно ехо, — ехо, което отговаряло като сѣщински човѣкъ.

Той често канилъ приятелитѣ си на разходка изъ тая мѣстность, устройвалъ имъ богати го-щавки и ги очудвалъ съ ясното ехо на дола.

А това чудно ехо, което тѣй ясно отговаряло не било нищо друго освѣнъ слугата на богаташа, скритъ въ гората и наученъ отъ господаря си да отговаря като ехо.

Веднѣжъ се случило щото тоя усърденъ слуга да отсѣтствува дълго врѣме отъ кѣщи.

На господаря му дошли гости и поискали да имъ покаже знаменитото ехо. За да не се засрами, той изпратилъ въ гората единъ отъ новитѣ си слуги, който билъ съвсѣмъ простъ и незапознатъ съ работата. Изпратилъ го да се скрие тамъ и го научилъ, какъ трѣбва да се отзовава на всѣко повикване, за да мислятъ гоститѣ, че това е ехо.

Завелъ богатиятъ човѣкъ приятелитѣ си въ гората. Пили, яли, приказвали и най-послѣ рѣкълъ да имъ покаже чудното ехо. Изпѣчилъ се той заобиколенъ отъ всички и викналъ, колкото гласъ му държи:

— Иване, тукъ ли си . . ?

— Тукъ съмъ, тукъ съмъ, господарю, откога ви чакамъ! отговорилъ високо слугата, който билъ поставенъ да служи за ехо.